

NUCZYĆ (1) *vb impf*

3 sg m con -by nuczył.

Sł stp, Cn brak, Linde XVI w. (ten sam przykład) s.v. 1. nucić.

Uciekać umykać (doln.-łuż. nucys):

Fraza: »rozum nuczyc«: áby tem ípołobem [młodzi] bráli ímyáłość á bełpyeczność mowyenya/ żeby potem gdyby íe tráfiło álbo do Krolá/ álbo do yákyego Kliążęcyá/ Woyewody/ Stárołty/ páná/ o cokolwyek rzecz myeć/ ímyele y bełpyecznye íobye poczynác mogli/ áby im nie pikáło/ yáko mowýą póspolicye pod kolány/ álbo rozum nie nuczýł/ yęzyk theż nye vchodził. GliczKsiqż K7v.

Synonimy: uciekać, umykać.

Cf 1. [NUCENIE]

TG